

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

2. Qua in gloria creatus sit homo?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

unicuiq; à Deo. Neque enim amici tantùm, aut benedicti, seruiq; fideles vocabuntur Sancti, sed etiam peculiariter eorum merita virtutesq; recensentur, quando dicitur: *Esurivi enim, & dedistis mihi manducare: sitivi, & dedistis mihi bibere: hospes eram, & collegistis me: nudus, & cooperuistis me: infirmus, & visitastis me: in carcere eram, & venistis ad me.* Quantò magis recensentur opera maiora fortitudinis & charitatis? ut tunc omnia vulnera & tormenta, quæ ob Dei nomen sustinuerunt martyres, coram toto Mundo gloriosissimè celebrentur. Quemadmodum & scelera impiorum omnibus patefient, ut de diuina iustitia vbique palam constet. Quamquam, sicut maxima hominis excellentia consistit in beatitudine eius, quæ est hominis bonum perfectum, ita & summus honor est, si illa ianotescat. Innotescet autem, quando *Filius hominis consistebitur eum in gloria Patris sui, coram Angelis eius,* non tantùm in iudicio extremo, sed etiam in cælo, per omnem æternitatem. Quæ gloria tanta est, ut meritò ad eam appetendam nos excitans Apostolus dicat: *Non sunt condigna passiones huius temporis, ad futuram gloriam, quæ reuelabitur in nobis.* Sicut enim ingentes obelisci magno quidem negotio statuuntur, & ob immensum molis pondus, difficilè collocantur; sed semel collocati infinitis durant sæculis: ita arduum est, parare sibi in cælo coronam, sed parata numquam intermoriatur. Superat ergo infinitis modis laborem honor, & ærumnam omnem gloria sempiternæ; quæ tantò maior est gloriâ omni humanâ, quantò pluris est Dei, quàm hominum de homine noticia atque iudicium faciendum. Vnde stultissimi sunt, qui malunt apud mortales, quàm immortalium Mundi Principem æstimari, & clarescere.

Alter honor à solo item Deo, sed non æternus, tributus est homini, cum initio conderetur, tam præstantibus naturæ & gratiæ donis ornatus, ut eum considerans rex exclamârit: *Quid est homo, quod memor es eius? aut Filius hominis, quoniam visitas eum? Minussti eum paulo minus ab angelis, gloria & honore coronasti eum: & constituisti eum super opera manuum tuarum, omnia subiecisti sub pedibus eius, oves, & boues vniuersas, in super & pecora campi. &c.* Quantus iste honor erat? Ex luto eum produxit; filium terræ dominum terræ fecit, & hæredem cæli; non solùm intellectu præ-

Matth. 25. 35.

Marc. 8. 38.

Rom. 8. 18.

II.

Psal. 8. 52

Psal. 48. 13.

ditum, sed etiam iustitia originali indutum, omniq; virtutum genere condecoratum; quondam etiam à Paradiso terreno in caelestem transferendum, atque iuxta Angelos collocandum. Verum homo cum in honore esset, non intellexit; comparatus est iumentis insipientibus, & similis factus est illis. Secutus sensum, amisit intellectum; non quidem ut nihil, sed ut minus intelligeret; iamq; mentis impetu rationem obscurante, tantum dedexit ab honore, quantum recessit à virtute. Sicur ergo iure suo Conditor, qui mali author esse non potest, opus magni mundi perfectum produxit, ita & paruum mundum voluit esse vndique in origine sua ornatum. Hoc inveni, ait Ecclesiastes, quod fecerit Deus hominem re. Etum: qui si ipse se infinitis miscuit questionibus, & perturbationibus, sibi culpam, non Deo ascribat. Deus qui virtutes dedit, id dedit, vnde gloria surgeret: homo, qui vitijs se mancipavit, causa fuit earum rerum, vnde ignominia nasceretur. Neminem itaque potest de amisso honore, aut ignominia illata, nisi se ipsum accusare, malum quod patitur suo sibi iumento accersuit; dum voluit esse sicut dii, male se in beatam, seu Macariam, ut dicitur abstulit.

Ecclesi. 7. 30.

III.

1. Reg. 2. 30.

Quoniam autem, etiam post Adami peccatum, multae adhuc res in homine excellentes permanserunt, neque omnes virtutes extinctae sunt, debetur illis ex natura sua honos, tamquam testimonium excellentiae. Et quidem illis operibus, quae non solum cum diuina gratia, sed etiam ab eo fiunt, qui est ipse in gratia Dei, debetur honor aeternus ab eo, qui diligentibus se coronam in saecula promisit, quiq; glorificantes se glorificat, iuxta illud: Quicumq; glorificauerit me, glorificabo eum: qui autem contempserunt me, erunt ignobiles. Aliquando tamen etiam in hac vita amicos suos honorat; aliquando finit etiam ab alijs honorari; aliquando hunc fugitiuum honorem illis negat, subducit, succidit, semper iustis de causis. Neque enim Deus vlli mortalium, ob quamcumque virtutem, debet honorem temporalem. Etsi enim, ut D. Augustinus ait, illos honorat & diligit, qui illicita fugiunt, saepe tamen, saltem ad tempus eosdem finit aliqua ignominiae nota infamari; ut innocentem Ioseph, & castissimi nominis feminam Susannam, qui etsi illicita fugerint, tamen eos Deus passus est de adulterijs infamari, ut patientiae laus accederet ad castitatem. Quemadmodum enim

S. Augustinus
serm. 64. de
tempore.